

[Johannes Jensen.]

når de har været arbejdsløse i 30 dage og derover. Det får mig til at anstille visse betragtninger ud fra mit faste grundsyn, gående ud på, at alle skatter, hvordan vi end lægger dem, altid vil hvile som en byrde på det arbejdende folk. Det er muligt, at vi kunne anlægge en beskatning, så at vi kunne få monopolisterne og millionærerne, dem der har deres millioner uden arbejde i kraft af, at vi lever i et monopolkapitalistisk samfund, til at betale noget mere, men når der ikke er tale om fri konkurrence, når vi har jordmonopol, når vi har toldmonopol, så er jeg ganske klar over, at trods nok så voldsomme statskontrolforanstaltninger vil den, der besidder produktionsmidlet, altid være i stand til at lægge byrden over på varepriserne, så at den fattige, når han skal købe sit livsnødvendige forbrug, kommer til at betale både monopolistens skatteforhøjelse og sin egen lønforhøjelse. Det er et kredsløb, så længe vi holder denne karrusel i gang, og jeg er allerede blevet svimmel af det.

At den, der har været arbejdsløs i 30 dage, skulle betale mindre skat, lyder såre kønt, men jeg gør de ærede medlemmer opmærksom på, at her er ikke draget nogen skillelinie, her er ikke fastsat, hvad det skal være for arbejdsløse. Der er nemlig helårs-beskæftigede arbejdere, som arbejder i vore bærende erhverv, der har mindre løn for 12 måneders arbejde, end andre arbejdere i andre erhverv har i 8 måneder. Kan det være rimeligt, at blot for at hjælpe dem, der har arbejdet 30 dage mindre og altså har haft kortere arbejdstid, så skulle man lægge yderligere skattebyrder over på dem, der arbejder hele året rundt i vore bærende erhverv, hvor der gives den ringeste løn, fordi vore bærende erhverv, de der ikke som de toldbeskyttede industrier kan beskyttes, må arbejde på grundlag af den internationale konkurrence på verdensmarkedet? Det kan ikke være rimeligt at give skattelettelser efter dette forslag, når det ikke klart defineres, hvad man forstår ved arbejdsløs og ved de enkelte arbejdsløses økonomiske forhold. Jeg ved et tilfælde, hvor folk, der arbejder året rundt 9 timer daglig, f. eks. i en planteskole, har en mindre løn end folk, der har arbejde 8 måneder i andre fag, og jeg mener ikke, at det er socialt retfærdigt.

Nu ved jeg, at de ærede medlemmer har gode hensigter, der er noget ædelt og noget ophøjet og smukt i kampen for de fattige, og man har altid ment, at netop de arbejdsløse hører til de fattigste, og det skal vel

også være indrømmet. Kun vil jeg pointere, at bureaukratiet, statens varefordyrelse og alt det der er nået så langt, at arbejdslønnen for manges vedkommende i kraft af varefordyrelsen er nået så langt ned, at man ikke kan forsvare at give en arbejdsløs med forsørgerpligter ret meget mere varefordyrelse. Det er vist meget vanskeligt at give skattelettelser på dette grundlag, selv om det måske er velment. Der er ofte blevet sagt, og det er jeg parat til at høre igen, at vi kan lade de rige betale, men den smule kendskab, jeg har til statistik, viser dog, at hvis vi skal udligne rigdommene, bliver der kun et eneste pjalteproletariat i fattigdommens store fællesskab. Jeg mener, at det måtte være bedre at afvikle skatterne gennem grundskyld, ja, jeg sagde grundskyld; det er ikke blevet sagt før i dag. Når vi taler om at skaffe midler til de offentlige kasser, synes jeg, det er på tide. Det er på tide, at vi får afviklet en del af bureaukratiet, det er på tide, at vi får indført tilstande med begrænsning af statsmagtens opgaver, så vi kan få skattelettelser, som altid vil være til fordel for den arbejdende del af vort samfund, hele det arbejdende folk i bredeste forstand.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal erkende, at jeg for mit vedkommende altid, og jeg tror det gælder den alt overvejende part af det høje ting, med stor interesse og opmærksomhed hører på de synspunkter, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremsætter. Jeg må på denne baggrund have lov til at sige, at jeg har været skuffet over, at det ærede medlem kunne præstere en så høj grad af selvfølelse som den, der lå bag det ærede medlems bemærkninger her i dag. Hvis det ærede medlem under andre omstændigheder, i en almindelig politiske diskussion ville sige til mig og mit parti, at vi var svage efter popularitet, at vi havde en svaghed overfor fristelser til forhøjelse af statens udgifter og lignende ting, ville jeg være gået ind i en debat med det ærede medlem om det ud fra de forskelligartede politiske bevæggrunde, der nu kunne foreligge, men det ærede medlem skal gøre sig ganske klart, at når han placerer sig på så højt et moralsk stade, som det ærede medlem placerer sig på i sin tale i dag, skal han vogte vel på at have balancen i sine udtalelser i orden og ikke lade sig forlede til almindelig simpel politisk polemik, samtidig med at han befinder sig helt deroppe, hvor man vejleder, fordi man er klogere og bedre end alle andre. Det vil jeg gerne have lov til at sige til det